

המשפט המושגט העליון מחזיק בן אדרכת נורמות בעת זמן מחדש (נורמות שאינה צומת
עם אורג אג האדמות וטא דמספר מיליון).

1. פישט צמן מחרא - המקרא מחזיק בן "טרה" לבן "משפט". הגדרה טלור פלג מקפשה קנולא

קרבול וטומאה וטהרה. המשפט טלל צינים שמטריה מסיס משפט קן קנ אצב (אשר אקרא אזה קן אצב

מחרא, אף זה לא קהמחל. המשפט הוא "בין לבין", "זהו קילוג דשניך". הגדרה "קן טלל לנצ" קן צס לבס".

(קלוג טלל אדחת מוסמח שניטלג קל לטלל הגוף, מועשר צד קלוג).

לכל כל אחר מהנורמות מוסק מוסב אחר וקרא צן קנולאיו שנים. על הגדרה אמונים והכנים והלנים

הק מוריס דטיני טומאה וטהרה, קנ קרבול. על המשפט אדמאיו המשפט (אדמאיו אטלר סמולא אדמא).

2. המוס נוסטר, ממחשבה אג האדמתה הראשונה (הא קן "איסולא", "אמונים"). בינים של איסולא קן אטור

אמר - טומאה וטהרה וצד ו"אמונים" מסרה אג דמאיוס הממונים קלוג.

אצב המקראג לניחוד הוא מקר שטלל מסיס לניחוד שכלוב קרבול דמה לא גפסה שקתירה" מוסק שאצב

קן לא מאויק ארסק אקדגה לקטליה ("והגלגלית מהג"...) אקל הלניחוד נכחה מטט שאמריס "אמונים מאיסולא

לא ילסיק". ~~שם נמלן שם הקבלה קן שג המאיוס הללו.~~ קיס קל מקר שאמרי הוסק "איסולא ממונים

לא ילסיק" (העיסק דמאיוס דמטל של אג על מוס. יורה של קט). ~~המחשבה~~ קומה קרבולא כמריק מחזיקים

רש טהר אהסרה אג המקרה הראשון כר שלא עמ לניחוד מקרקל על החזור (ממונים = קלן איסולא = מחור)

אקל נטלל שהוסק. של לא מאיוס אטון מטט שאיון אורה קנה אחר על המקר הטט שאמרי המוסק.

מאמר קן שג הממונים של השלטת הלניחוד

1. מקריס של ספק - לא ינצלים כצב אפסוק - PE צג ממונים - מקליס וקס צג איסולא - מחמונים.

2. הנייה - לא עמ אהמול על איסולא (המאיוס ^{קרבולא} ~~ממונים~~) ואלו על ממונים עמ אהמול (צוקה בוספוטו-צוקה)

3. קריג צן - כשפין הגדרה מנגלס על צן אחר וס לחזור דאצב מהפ; אטינס של איסולא - חייקס ארעון

צפי צן אג אדטיניס של ממונים - עמ אפסוק לסי בן המדינה (בניא דמאטל צנפ). ^{קרבולא} ~~ממונים~~ קומה קרבולא כמריק מחזיקים

החמרה המוסבה לשי הממונים (הא קן רב לפין. הנינס מוסק ~~ממונים~~ דמסביס קן קנא אדטיניס

"ממונים" והרדט פסקי תכנה דלנינס קמדיס דאסולא". ^{קרבולא} ~~ממונים~~ קומה קרבולא כמריק מחזיקים

3. קן אצב קפח וקן אצב למקלס.

המאסמא הקקרה (הא קמרא דמא) ילכ מחבר על קרבולא שדן אצב למקלס וקן הוא מכפר על קרבולא

שכן אצב לחרא קד אשר ירבה אג חקל.

אדמיה זו נענה לקקרה מוסק שהיא מחברת קן דלשור מקומות ומלס מוסקיס דנושא של תשובה.

לא אדמיה ~~ממונים~~ שיטותי. הרמקס ממשיך אג האדמתה הטל, אקל מטקל אג מוסקיס דנושא של תשובה.

⊛ ~~מספר~~ ~~שאלות~~ קין מנוני ואיטליה:

האמת נמשך לתורה של האור והשמש

ל'איטליה': אור חיים, וזה לא

מנוני: "אלן הציור אין משנה"

אל הרוח של האיטליה מוסקריה ד'ני

ול מנוני מוסקריה ד'ני.

א. ד' יוסף שאלה הרופא בלמדין מוסר להמוצב עם רשאה העקרונית לחדר היחס שקדן החלה והרפואה -

ששם איזה משקל/מחמד יש להעיק אתשוגג שמקורן דשמיים - פירך דת קול/קוארה. כיצב העקדנה שוויימת משפחה אל הפליך החלכית? הקציה מתעוררת כאשר ה"אמת" מיוצגת ד' הקול השמימי.

המחשבות האחרות עליו דארץ, הפוסקים החכמים מניחים למקנה מושג או שונה מאגוהו. הקציה של ד' יוסף שאלה היא לשלך קן הנלום: ח' ר' סני החצמ לא בטוס אהרעליג ונהארה אלעיקר ואלעיקר להמרה קלום השבליים ע"ה לעשה להעיק אתשוגג הנכונה ולכן יש לעיגל אפי אהמ פסקי הלש. אולם קיימים יחידים סגולה אשר זכוכים אהרעליג ואלעזר אה אהיגה הדברים מתקנה אחר - אהמ יחידים סגולה חייבים לעיגל אפי האמת שגארה להם. אין דאששחמם אהרעליג מתנה ולעפוק כמו שער דנפ"ה.

ג. הפירון המוצב שני בחתולה. קיימת מחלוקת החדה היחס לשאלה היזו והצגות דה מתקנה לשני אהמ

* האסכולה החניסית ~~המחשבות האחרות עליו~~ דלמה שקיימת מחלוקת חניסית אהמ דה יש מדיג מחלוקת.

לכן הכרחי. ~~שם מקור סמכה~~ דלע מחמד חניסית. נמוך ~~יבמה~~ מפני מקור סמכה ~~מתחילת~~ יוצא.

דמקרה זה - שיש דת הקל וישנה הסמכה הנלונה לחכמים "אחי רדים לחסות" ודיעה יש להכניע

מי אהרעליג. ר' דהצגה הן כי יש אפוג אה דת קול מפני סמכה של חכמים (כי דת קול לא דאה

לפסק הלכה; כי החלכה ציכר אהמ מושג דלום רצונאיים; ועוד) ואולם קיימות צלוג (במחוס)

לפסק דה הקול אהדיג אל פסק חכמים.

כך - אה כף - צלוג אלו נמצא אה העצה המוצגת לטול מפני שהיא עוסקת בשלום ובהכרה דפך

ישנה המתנה השנים יטלים אה קיים זה אצ"ה.

* האסכולה הדואליסטית מקבלת קיומן של מקורות סמכה שונים ומנסה לשלך דינהם - לעשה אישן ולקדו

"נשחה" מה יקוא ליה קיסוי כל אהמ מן ~~הקול~~ המקליג.

הפירון של ד' יוסף שאלה הרופא שייך לאסכולה הזו, והנסיפה לשלך אה שני ~~המקורות~~ הסמכה אולם

אם דאסכולה זו לא כל העצה צה ויהו שיתקן אלו.

יש השועים שקה שמה הקול שייכת לעולם השמימי. והתכנה דו שום מהחפה דארץ, אהרה פוסקים החכמים

(אין המתנה הזו גמור ע"י צה ר' החכמים כי המתנה ילא דשמים היא")

אה נוספת אהרה ס' יש לקר הקול מקום דהחכמים, אך טיפוס מחידת אה פסקים.

ה. איבנה תפיו של עספ"ו.

אמה האבנה בתלמוד הבבלי: האבנה מקשה ליה קיסוי ודוא לייטימי דין ד' אהיצר הפדיר שדה קול ואהמ

ומחמד יטלים לשמש ~~המחשבות האחרות עליו~~ פוסקי הלכה לקין חכמים (וקיינה ד' יושג, ד' עקב) הפדורים

שהחלה תתקל דלום השליים מקלי לעדק אהמ ("לא דשמים היא"). עמ' אלמוד צהמ מרברך דה

אתר הפסח למנוח. חזקה כי יש משמעות כתיבתו - עקרו של הפסח הוא ללמד את בני ישראל את המצוות והנהגות
העבריים של הקדש והוא להחיות באורח המצוות והנהגות הללו - ~~המנהגים והנהגות~~ (שמהם יש להשתמש)
מסורת האורח ומנהג ההנהגה שהיושנים - סולג'ינו - יצאו מהם הם עמים (צבא מאג'ו...)
משום כך, האשכנזי למנהג יש מעמד מאוד גדול דפסקת ההלכה על אף שהחזקה היהודית, שהיא
"ולאמר ספר" ומשפחה (זימם למחנה העזים) ואי נפקה לאור ששאר כלו חזקה הנכונה (אם למנוח)
להעמיד ילדים כעדים למעשה קנין שנים).

ב. העקל הגלחובי - מקמיית המצד העומדי, למנוח המעמד העורך דובר למחממה (קובץ באוניברסיטה, אמצ
דיקום מאת המנוח).

קבלו למנוח ~~היה~~ מעמד נמוך לחומר. אבל באי ~~המנוח~~ למנוח היה מעמד קטן יותר גדול ~~היה~~ והטרו
המנוח שלמה הלכה. מהג אף הגליה לאוכליה משם לארצה אשכנז.

היה מקום לצ"ח או גיבס הקוסר - כן העלם גיבס
טניס באור 'ל' עמדה הוותיקה. יש הערות
שהלכה שיהיה שיהיה הוותיק כן הניח המקום
של המנוח ולעצם אור דיכה אולי על כן
הא - הוותיק הוותיק עם לעצמן של אלוהים
אורי ושתול, ומסך כפי שצ"ע - אולי אולי אולי.

(2)